

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. KUZL-84228/2018, sp. zn. KUSP-84228/2018/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Uherské Hradiště (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 11. 2018, č. j. MUUH-DSA/41483/2018/VJ, sp. zn. Spis/6870/2018, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 28. 5. 2018 v 11:21 hod., na sil. I/71, v obci Uherský Ostroh na ul. Blatnická, u č. p. 434, ve směru jízdy na obec Blatnice, při řízení osobního motorového vozidla zn. X, RZ X, jel rychlostí nejméně 60 km/h, tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci nejméně o 10 km/h. Za uvedený přestupek uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Žalobce namítá, že měření rychlosti vozidla neproběhlo v souladu s návodem k obsluze z důvodu chybného ustavení rychloměru. To, že měření rychlosti bylo nesprávně provedené, je patrné také ze snímku z měření, neboť vozidlo se na snímku nachází pouze z části. Žalobce nečiní sporným, zda se vozidlo nacházelo v radarovém svazku; žalobce chybné ustavení rychloměru a z toho plynoucí měření pod nesprávným úhlem. Podle výpovědi strážníka H. nebyl rychloměr ustaven s využitím výtyčky a v rámci součinnosti s další osobou. Je tak zřejmé, že nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze rychloměru a na provedené měření je třeba nahlížet jako na neplatné. Šablona ani pomůcky neslouží k odhalení chybně zvoleného úhlu měření. Žalobce proto navrhuje, aby byl proveden vyšetřovací pokus, v rámci kterého bude rychloměr ustaven tak, aby měřicí úhel byl 13°. Jestliže u takto ustaveného rychloměru proběhne měření, a podle šablony bude vše v pořádku, bude zjevné, že šablona není vhodným nástrojem pro zjištění nedodržení předepsaného úhlu pro měření rychlosti.
3. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno splnění podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu – z žádného podkladu neplyne, že by k měření rychlosti došlo na místě k tomu určeném Policií České republiky. Řadový příslušník Policie ČR, který byl měření přítomen, nebyl oprávněn za Policii ČR určit místo, kde může obecní policie měřit rychlost.
4. Podle žalobce je napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Byť žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, podle odůvodnění napadeného rozhodnutí jednal žalobce nedbalostí nevědomé, ač podle prvostupňového rozhodnutí spáchal žalobce přestupek v rámci vědomé nedbalosti. Žalovaný tak měl prvostupňové rozhodnutí změnit v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), případně zrušit. Navíc pokud bylo žalobci prokázáno zavinění pouze ve formě nevědomé nedbalosti, měl tuto polehčující okolnost zohlednit žalovaný při výměře sankce.
5. Při ukládání sankce nebyla zohledněna všechna zákonná kritéria, a u těch, která byla žalovaným a městským úřadem zmíněna, nebylo zřejmé, zda šlo o okolnost přitěžující či polehčující, a jak se tato okolnost projevila na výši uložené pokuty. Úvaha žalovaného a městského úřadu o výši uložené sankce tak je nepřezkoumatelná. Napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí je nezákonné také z důvodu porušení zákazu

dvojího přičítání. Toho se dopustil nejprve městský úřad, když dovozoval závažnost jednání z překročení rychlosti v obci, což je znakem dané skutkové podstaty. Obdobně i žalovaný kladl žalobci nepřipustně k tíži překročení rychlosti o 10 km/h. Pokud zamýšlel zohlednit míru překročení spodní hranice skutkové podstaty, byla rychlost překročena právě v polovině jejího rozmezí, což nemůže být přitěžující okolností. Obdobně platí o spáchání přestupku „konáním (nikoliv opomenutím)“ a „na veřejně přístupném místě“, neboť pozemní komunikace je veřejně přístupná ze své povahy. Podle žalobce nebylo prokázáno, že byl přestupek spáchán na frekventované pozemní komunikaci. Jestliže městský úřad konstatoval, že neshledal polehčující ani přitěžující okolnosti, nebyl dán důvod pro uložení pokuty přesahující spodní hranici sankční sazby. Kladl-li žalovaný k tíži žalobci přitěžující okolnosti neuvedené v prvostupňovém rozhodnutí, došlo k porušení zákazu *reformatio in peius*.

6. Žalovaný podle žalobce pochybil také tím, že namísto zrušení prvostupňového rozhodnutí, ač se s některými odvolacími námitkami ztotožnil, pouze napravit pochybení prvostupňového správního orgánu, a upřel tak žalobci v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu právo na dvojinstanční řízení. Jestliže žalovaný napravit závažná pochybení prvostupňového správního orgánu v podobě neprovedení důkazů či absence podkladů, byl žalobce zbaven možnosti se proti doplnění odůvodnění a proti doplněným důkazům bránit v odvolacím řízení. Nadto žalovaný nezkoumal, zda mohl postupovat podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu bez zásahu do práva žalobce na odvolání a napadené rozhodnutí je tak z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nadto ve výroku napadeného rozhodnutí odkázal žalovaný na § 90 odst. 5 správního řádu a potvrdil prvostupňové rozhodnutí v podobě, v jaké bylo vydáno; takový závěr je v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné také pro nesrozumitelnost.
7. Závěrem se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že většina žalobních námitek je zástupcem žalobce uplatňována opakovaně. Podle žalovaného je z výpovědi strážníka H. naopak patrné, že rychloměr byl ustaven správně; to, že k ustavení použil bez pomoci druhé osoby skládací metr namísto výtyčky a následně provedl kontrolu mířidly na rychloměru, není na závadu. Podle žalovaného není sporu o tom, že se vozidlo nacházelo v radarovém svazku, a je tak zjevné, že výrobcem stanovený úhel měření byl dodržen. Podmínky pro zvolení místa měření dle § 79a zákona o silničním provozu podle žalovaného splněny byly. Byť žalovaný dospěl k odlišnému závěru o druhu zavinění, ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí nedošlo, a doplnění odůvodnění žalovaným tak nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Také k ostatním žalobním bodům žalovaný uvedl, že nejsou důvodné a napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ob stojí, a to i podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, na kterou žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal. Napravil-li žalovaný pochybení prvostupňového správního orgánu, nemohlo jít pro žalobce o překvapivé rozhodnutí, neboť napravená pochybení prvostupňového

správního orgánu sám namítal v odvolání. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Žaloba **není** důvodná.
11. Zdejší soud musel nejprve posoudit žalobcem uplatněnou námitku zpochybňující dodržení zákonných podmínek pro volbu místa měření rychlosti vozidel strážníky městské policie. Podle § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Příslušník Policie České republiky pprap. J. ve výpovědi před městským úřadem dne 24. 10. 2018 mimo jiné uvedl, že v součinnosti s Městskou policií Uherský Ostroh kontroloval dodržování pravidel silničního provozu. Je tedy zřejmé, že Městská policie Uherský Ostroh postupovala v součinnosti s Policií České republiky (tuto skutečnost ani žalobce nezpochybňuje). Ze správního spisu (i z odůvodnění rozhodnutí městského úřadu) také vyplývá, že měření rychlosti proběhlo v tzv. „smíšené hlídce“, která sestávala z jednoho příslušníka Policie ČR a jednoho příslušníka obecní policie. Samotné oznámení přestupku ze dne 28. 5. 2018, č. j. KRPZ-61714-1/PŘ-2018-151118 bylo vyhotoveno Policií České republiky. Soud tak nemá pochybnost o tom, že měření proběhlo na místě určeném policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Pokud snad žalobce mří tím směrem, že i v těchto případech musí být místo měření „určeno“ nějakým druhem formálního aktu příslušného krajského ředitelství, ze zákona žádný takový požadavek neplyne.
12. V dalším kroku soud zkoumal existenci důvodných pochybností o správnosti provedeného měření – zda byl dodržen výrobcem stanový úhel měření. Z tiskopisu „Oznámení přestupku“ ze dne 28. 5. 2018 vyplývá, že rychlost žalobcem řízeného vozidla byla změřena rychloměrem AD9 T, výrobní číslo 05/0153. Po odečtení toleranční odchylky byla zjištěna rychlost vozidla žalobce 60 km/h. Zjištěná rychlost vozidla včetně registrační značky automobilu je zachycena na fotografii procházející správním spisem (listina „Záznam o přestupku“). Podle úředního záznamu ze dne 28. 5. 2018, rychloměr obsluhoval strážník Městské policie Uherský Ostroh, vozidla, která byla obsluhou rychloměru nahlášena vysílačkou, byla zastavována a jejich řidiči lustrováni příslušníkem Policie České republiky. Správním spisem dále prochází ověřovací list č. 082/18 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s. dne 9. 4. 2018. Podle ověřovacího listu byl rychloměr AD9 T, výrobní číslo 05/0153 *jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze* a ověření bylo na měřidle (rychloměru) vyznačeno umístěním úředních značek na místech uvedených v certifikátu o schválení typu stanoveného měřidla. Konec platnosti ověření podle ověřovacího listu připadala na den 8. 4. 2019. Je tedy zřejmé, že měření bylo provedeno ověřeným rychloměrem.
13. Příslušník Policie České republiky ve výpovědi podle protokolu ze dne 24. 10. 2018, dále uvedl, že se nepodílel na ustavení rychloměru. Strážník Městské policie Uherský Ostroh (který rychloměr ustavil) stejného dne jako svědek uvedl, že rychloměr musí být ustaven

rovnoměrně s krajnicí s přesně danými úhly. K výběru místa měření strážník uvedl, že v měřeném úseku často docházelo k překračování rychlosti. Místo měření bylo schváleno ředitelem Dopravního inspektorátu Uherské Hradiště. Odklon hlavice od osy vozovky byl podle strážníka uveden přímo na rychloměru, rychloměr ustavil sám. Byť strážník nebyl schopen teoreticky vysvětlit ustavení radaru, prakticky způsob ustavení rychloměru popsal tak, že používal metr „...k měření vzdálenosti od okraje vozovky a po roztáhnutí metru se prodlouží osa nastavení toho radaru, která musí být vodorovná s okrajem vozovky...“. K dotazu na výtyčku strážník odpověděl, že ji nepoužil („Ne, nevím přesně, o co se jedná“).

14. Z mapových podkladů procházejících správním spisem soudu vyplývá, že rychloměr byl ustaven na ulici Blatnická, silnici I. třídy protínající Uherský Ostroh, a to v zástavbě rodinných domů a je tak zjevné, že šlo o frekventovanou pozemní komunikaci, neboť podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je silnice I. třídy určena zejména pro dálkovou a mezistátní dopravu. Správním spisem prochází také osvědčení č. 1111/06 ze dne 3. 7. 2006 o způsobilosti strážníka Městské policie Uherský Ostroh k ovládání měřiče rychlosti AD9T, AD9C, AD9P a AD90 vystavené RAMET C.H.M. a.s.
15. Nejvyšší správní soud setrvale na správnost provedeného měření rychlosti nahlíží tak, že „*oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56). V nyní posuzované věci je zřejmé, že žalobce již v průběhu správního řízení správnost provedeného měření (řádného ustavení rychloměru) zpochybňoval zpětnou geometrickou analýzou a zpochybňováním odborné způsobilosti strážníka městské policie.
16. Za situace, kdy „*geometrické analýzy a matematické výpočty přestupců zastoupených advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem či Mgr. Václavem Voříškem nejsou přesné a nemohou prokazovat úhel měření*“ (bod 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 – 38), nelze zpětně přesně určit přesnou polohu rychloměru, a zároveň výtyčkou může být také skládací (svinovací) metr (shodně bod 32 téhož rozsudku), neboť s jeho využitím lze rychloměr ustavit jedinou osobou odměřením shodných vzdáleností na více místech osy radaru od okraje jízdního pruhu (srov. str. 67 návodu k obsluze rychloměru), nedošlo podle soudu ke kvalifikovanému zpochybnění správnosti měření. Skládací metr je ostatně zmíněn také na fotografii návodu k obsluze rychloměru (str. 66).
17. Nadto rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu bylo potvrzeno, že užití kontrolní šablony zásadně postačuje pro ověření řádného ustavení rychloměru (bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 195/2018 – 46 a tam uvedené rozsudky). To, že šablona je vhodným nástrojem pro ověření správné pozice měřeného automobilu v okamžiku zjišťování jeho rychlosti, uvedl také Ing. L. při výpovědi zachycené v protokolu o jednání ze dne 15. 6. 2016 ve věci sp. zn. 41 A 76/2014 před zdejším soudem (str. 2 in fine protokolu), které se dovolával žalobce v doplnění odvolání ze dne 24. 6. 2019 v nyní posuzované věci. Správním spisem prochází šablona (snímek měřeného vozidla se zobrazením radarového svazku), ze které je patrné, že vozidlo řízené žalobcem se nacházelo v radarovém svazku. Měření bylo provedeno z levé strany a vozidlo

by se tak mělo nacházet převážně v levé části snímku; to, že na fotografii z měření není zachyceno celé vozidlo, není na závadu (srov. pomůcku „Vyhodnocení záznamů o přestupku“ procházející správním spisem). Podle kontrolní šablony tedy bylo měření rychlosti provedeno v souladu s návodem k obsluze.

18. Žalobce tak podle krajského soudu nezpochybnil správnost provedení měření z důvodu chybného ustanovení rychloměru a zdejší soud nepřistoupil k provedení žalobcem navrženého vyšetřovacího pokusu. Navržený důkaz se nadto ani netýká toho, jak byl rychloměr skutečně ustaven, nýbrž toho, jak by mohl měřit, pokud by byl ustaven tak, jak žalobce vypočítal. I z tohoto důvodu se krajskému soudu jeví navržený důkaz jako bezpředmětný.
19. Žalovaný měl pochybit také tím, že přímou nápravou pochybení prvostupňového správního orgánu zkrátí žalobce na jeho právu podat odvolání. Není sporu o tom, že žalovaný postup prvostupňového správního orgánu korigoval, a to zejména žurnalizováním návodu k obsluze rychloměru. Kromě toho žalovaný nově posoudil otázku zavinění jako nedbalost nevědomou a vymezil okolnosti, které měly být posouzeny jako přitěžující.
20. Obecně platí, že vady prvostupňového rozhodnutí či řízení může zásadně napravit i odvolací orgán. Prvostupňové a druhostupňové řízení totiž tvoří jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 – 239, nebo ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56). Ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání by správní orgán měl přistoupit až po správní úvaze, zda nelze napadené rozhodnutí změnit, k čemuž vede odvolací orgán samotný apelační princip a základní zásady § 2 až 8 správního řádu, zejména pak zásada procesní ekonomie. Pokud zákon upřednostňuje změnu prvostupňového rozhodnutí v odvolacím řízení před jeho zrušením a vrácením správnímu orgánu prvního stupně, na základě argumentace *a maiori ad minus* se tím spíše se jeví nerozumným a neekonomickým rušit věcně správné rozhodnutí v případě, že vyvstane potřeba korigovat toliko dílčí části odůvodnění nebo doplnit dílčí podklady.
21. V případě nedostatků skutkových zjištění správního orgánu prvního stupně je nutné odvoláním napadené rozhodnutí zrušit zejména tehdy, pokud vyvstane potřeba rozsáhlého dokazování. Těžiště zjišťování skutkového stavu totiž zásadně leží v řízení před správním orgánem prvního stupně. Zároveň je třeba v případech, kdy dochází k doplnění podkladů a provádění dodatečného dokazování o této skutečnosti informovat účastníky správního řízení. Obdobně také za situace, kdy odvolací orgán zastává odlišný právní názor, který by mohl vést – pro účastníky správního řízení – k překvapivému rozhodnutí, musí tento odlišný právní názor účastníkům s předstihem intimovat tak, aby nepřišli o své právo vyjádřit se k věci (bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 286/2018-34 ze dne 10. 12. 2018).
22. Ve vztahu k založení návodu k obsluze rychloměru do správního spisu byl žalobce na tuto skutečnost výslovně upozorněn ve výzvě žalovaného ze dne 5. 9. 2019 a měl tudíž možnost se s tímto nově žurnalizovaným podkladem seznámit a případně se k němu vyjádřit. Žalovaný tak nepochybil, jestliže sám přistoupil k založení návodu k obsluze rychloměru do správního spisu a žalobce na tento krok včas výslovně upozornil.

23. Ani změna pohledu žalovaného na nedbalostní formu zavinění nevede podle soudu k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Z výroku I. prvostupňového rozhodnutí soudu vyplývá, že žalobce se měl dopustit přestupku z nedbalosti. Teprve v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce spáchal přestupek z vědomé nedbalosti (str. 8 prvostupňového rozhodnutí), neboť žalobce „*věděl, že jede v úseku, kde je dovolená rychlost jízdy 50 km/h, přesto tuto hodnotu překročil.*“. Závěr prvostupňového správního orgánu o vědomé nedbalosti žalobce korigoval žalovaný tak, že nebylo možné dovodit spáchání přestupku z vědomé nedbalosti. To, že prvostupňový správní orgán ve výrokové části rozhodnutí o přestupku uvedl pouze formu zavinění (nedbalost) bez vymezení dílčí kategorie této formy (nedbalost vědomá), odpovídá § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Zákon dále rozlišuje dvě kategorie zavinění z nedbalosti, a to nedbalost vědomou podle § 15 odst. 3 písm. a) a nedbalost nevědomou podle § 15 odst. 3 písm. b). Postačí-li ve výrokové části uvést pouze formu zavinění (nedbalostní či úmyslnou), pak změna hodnocení dílčí kategorie nedbalostní formy zavinění odvolacím orgánem (žalovaným) není důvodem pro změnu výroku prvostupňového rozhodnutí či přímo důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí. Není-li tato změna důvodem pro změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí, nejde ani o změnu, která by měla být pro žalobce překvapivá v takové intenzitě, aby v nyní posuzované věci byla dána povinnost žalovaného o odlišném právním názoru předem zpravit žalobce.
24. Za tohoto stavu nebyla dána ani povinnost žalovaného předem informovat žalobce o odlišném pohledu na existenci přitěžujících okolností. Žalovaný na str. 21 napadeného rozhodnutí vskutku prvostupňový správní orgán „poopravil“ v jeho závěru o neexistenci přitěžujících okolností. Tato oprava se však neprojevila ve výši uložené pokuty a nebylo tak povinností žalovaného o této změně právního hodnocení informovat žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se tato změna neprojevila ve výši uložené pokuty, je zjevné, že postupem žalovaného nemohlo dojít ani k porušení zákazu *reformatio in peius*.
25. Podle zdejšího soudu tak žalovaný nepochybil, jestliže pochybení prvostupňového správního orgánu napravil založením návodu k obsluze rychloměru do správního spisu a v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí korigoval některé závěry prvostupňového správního orgánu a napadené i jemu předcházející rozhodnutí je přezkoumatelné. Za tohoto stavu nebylo povinností zkoumat a blíže odůvodnit, proč nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí či k jeho změně.
26. Namítá-li žalobce, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí chybně odkazuje na § 90 odst. 5 správního řádu, nedává mu soud za pravdu ani k této žalobní námitce. Podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolací správní orgán odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí, neshledá-li důvod pro postup podle odstavců 1 až 4. Vzhledem k tomu, že nebyly dány důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí či jeho části a zastavení řízení či

vrácení věci a nebyly ani dány důvody pro změnu výroku napadeného rozhodnutí nebo jeho části, musel žalovaný postupovat podle § 90 odst. 5 správního řádu.

27. Podle žalobce je napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné také z důvodu absence zohlednění všech zákonných kritérií. Tu vycházel zdejší soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020 – 36, podle kterého kritéria vymezená zákonem o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich pro určení druhu a výměry správního trestu dle § 37 a § 38 „...jsou *demonstrativní (srov. užití slovo „zejména“), není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá stěžovatel (např. řešení otázky délky doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele, by bylo v případě jednorázového přestupku zjevně neúčelné). Účelem uvedených ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná...*“. Prvostupňový správní orgán na str. 8 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že se jednalo o závažné porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, nedošlo ke zranění osob či materiálním následkům, žalobce spáchal přestupek konáním, a to na místě veřejně přístupném – „*poměrně frekventované pozemní komunikaci I. třídy, v zastavěné části obce, v dopoledních hodinách*“. Pohnutky žalobce nebyly prvostupňovému správnímu orgánu známy, a proto nebyly vyhodnoceny. Zároveň prvostupňový správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce nebyl za podobný skutek v posledních 12 měsících „projednáván“. Ze shora uvedené rekapitulace posouzení věci prvostupňovým správním orgánem je zřejmé, že byly naplněny zákonné požadavky pro určení druhu a výměry správního trestu; prvostupňový správní orgán rozumně vymezil klíčová kritéria nezbytná k individualizaci ukládané sankce.
28. Namítá-li žalobce, že došlo k nepřipustnému dvojímu přičítání závažnosti přestupku, pak dává soud žalobci za pravdu potud, že závažnost přestupku je určena skutkovou podstatou, a zejména pak navazující zákonem vymezeným druhem a rozpětím možné sankce. Aby bylo jednání žalobce možné označit za přestupek, bylo v souladu s § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich třeba posoudit, zda toto jednání v souladu s materiálně-formálním pojetím přestupku naplňovalo znak společenské škodlivosti. Výčet okolností rozhodných pro posouzení přestupku rekapitulovaných prvostupňovým správním orgánem tak zdejší soud vnímá jako obligatorní zhodnocení společenské škodlivosti jednání žalobce (srov. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2021, č. j. 6 As 84/2020 – 46, či bod 33 rozsudku téhož soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62). Nadto uvedl-li prvostupňový správní orgán dílčí okolnosti vymezující skutkovou podstatu konkrétního přestupku – například jízda v obci (v zastavěné části obce) a vyšší rychlostí, jednalo se „pouze“ o skutečnosti, které z povahy věci jsou u přestupku přítomny vždy a správní orgán nesmí právě z důvodu zákazu dvojího přičítání takové okolnosti tvořící skutkovou podstatu přestupku zahrnout mezi přitěžující okolnosti (*mutatis mutandis* bod 38 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 As 195/2018 – 46). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí plyne, že prvostupňový správní orgán k jím uvedeným okolnostem přestupku nepřihlédl jako k přitěžujícím okolnostem a k porušení zákazu dvojího přičítání téhož tak nedošlo.

29. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu bylo možné uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Byť prvostupňový správní orgán neshledal existenci polehčujících či přitěžujících okolností (str. 8 prvostupňového rozhodnutí), neuložil žalobci pokutu zcela při spodní hranici možné zákonné sazby. I při absenci přitěžujících okolností není povinností správního orgánu uložit pokutu vždy v nejnižší možné výši. Výše pokuty se blíží dolní hranici zákonné sazby pro projednávaný přestupek, a navíc zákonodárce výrazně limitoval rozsah správního uvážení v intervalu 1 000 Kč. Za tohoto stavu se pokuta ve výši 1 800 Kč nejeví soudu jako nepřiměřená, a to i poté, kdy podle žalovaného byl přestupek spáchán „pouze“ v rámci nevědomé nedbalosti. Napadené (str. 21) a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí (str. 8) obsahují nosné důvody týkající se výše pokuty a jsou tak přezkoumatelná.
30. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

31. Rychlost vozidla žalobce tedy byla změřena v intencích pokynů k obsluze rychloměru, a krajský soud tak z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, jejich přiznání ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 16. února 2022

Mgr. Filip Skřivan
samosoudce